

ИСТОРИЯТА НА ЕДИН ЕВРЕИН

От Маркс до Исус

По разказ на Александър Болотников пред Джина Уолън

Александър („Саша“) Болотников винаги гледал на себе си като на комунист. Та нали дядо му бил полковник в КГБ, родителите му го насърчавали да се присъедини към младежките мероприятия на Партията с цялото си сърце, а самият той планирал един ден да стане ядрен физик, който да конструира ракета за защита на родината си.

Настъпва обаче времето, когато неговите мечти започват да се сгромолясват. Самата система, която той обичал и подкрепял, се обърнала срещу него, лишавайки го от възможността да получи специалната подготовка, която търсел. И всичко това - поради една малка дума, напечатана в паспорта му - **евреин**.

Този бил моментът, когато Александър решил да издири своите истински корени и значението на това, да бъде евреин. Пътуването щяло да го доведе до Исус Христос.

Присъединяваме се към него сега, когато той се сблъсква с първото си преживяване като евреин - концерт, изнесен от равина Шломо Карлибах.

„Киев е известен със своя антисемитизъм и този концерт е първото по рода си еврейско събитие в града. Плакати, рекламиращи концерта, са разлепени навсякъде, така че няма нищо чудно, че толкова много евреи са се запътили към Двореца на културата този петък вечер. Забелязах, че мнозина си сложиха наметала веднага щом влязоха в двореца.

Изкачвайки се нагоре по стълбите към първия балкон, намерих мястото си на реда срещу мен. Никога не бях виждал толкова много евреи - 1000-местната зала беше изпълнена почти до краен предел. За почти всекиго от нас това щеше да бъде първата ни среща с корените ни, първото ни публично приемане на нашето културно наследство.

Когато светлините бяха затъмнени, мъж на средна възраст с гъста брада се изкачи на сцената. Той държеше китара и зад него можех да видя малък състав. Светлините на сцената бяха запалени и той започна да говори на ев-

рейски с помощта на преводач руснак.

„Преди четири хиляди години е имало велики цивилизации - вавилонците, мидяните и евреите. Но днес - къде са тези велики цивилизации? Всички те за изчез-

церта като музикален преглед на еврейската история и вяра - на изхода, на Бога и Неговата слава, на Петокнижието, на бъдещото изкупление на Ерусалим чрез Месия.

Докато продължавах

сента. Тогава изведнъж всичко замлъкна. „Какво чакате? - каза равинът. - защо сте толкова безучастни?“

В един момент стотици от нас бяха на крака. Няколко хористи, с черни шапки с периферии, скочиха от сцената, за да се присъединят към нас в нашия първи еврейски танц.

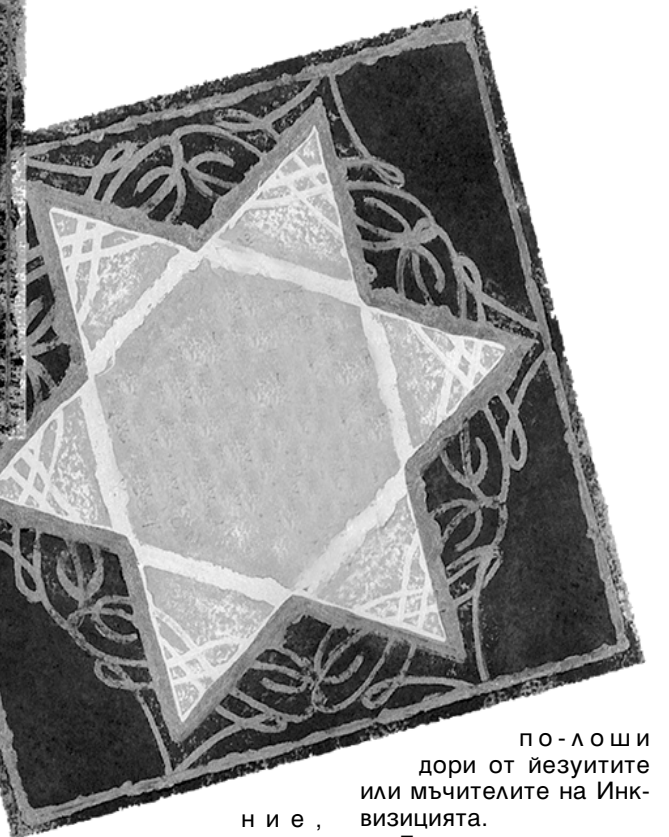
Подтикнат от неустоим порив, напуснах мястото на своя балкон и заедно с няколко новооткрити евреи се устрех към първия етаж. Тук имаше нещо, което чувствах като свое - но то беше също нещо наистина, наистина непознато. Във всеки случай знаех, че имах нужда да бъда там.

На първия етаж стаях редом до другите. Застанами рамо до рамо, грабрахме ръцете си един на друг и започнахме да се движим наоколо като гигантска въртележка. Музиката започна отново и равинът продължи оттам, докдето беше стигнал. Скоро почувствах, че бях част от тази велика нация с дълга история, нация, която дължеше съществуването си на всемогъщия Бог.

Саша продължава своето проучване, копаяйки по-дълбоко и по-дълбоко в еврейското мислене и традиция и в Стария Завет. Докато той осъществява своето търсене на истинския смисъл на живота, неговият път се пресича с този на много други интегресни образи - от поклонници на дявола до християни. Напрежението нараства, докато най-накрая той се изправя пред решение, което не е имал намерението да взема.

Умът ми се напрягаше от тежки въпроси: какво щях да правя с живота си? Какво щеше да представлява бъдещето ми? Щеше ли да дойде някога Месия? И ако не дойдеше, какво или кога очаквах? Какви причини имах, за да не вярвам в пророчеството от Данаил 9 глава?

Бях очаквал Месия да дойде и да обясни тези трудни пасажии, ала какво щеше да стане, ако Той не дойдеше? Кой щеше да ми ги обясни? И съществуваше ли изобщо друго обясне-

Александър Болотников.
Днес той е преподавател в адвентна теологична семинария.

нали - освен евреите. Ние сме тук тази вечер. След 4000 години ние все още сме тук.“

Тогава, започвайки от Изход, равин Шломо Карлибах започна да ни запознава с нашата многохилядна история посредством музиката и словото. „През този ден и тази нощ Той ни опазва живи!“ - каза той, позовавайки се на първата пасха в Египет. „Кой е този „Той“?“ - чудех се.

Равинът изтръгваше въвеждащи минорни звуци от китарата си, към които бързо се присъединиха синхронни, синкопирани удари на барабан и чинели, последвани от думи, които описваха как Бог е освободил Своя народ от всичките му врагове в хода на цялата му история. В мелодията се преплитаха интересни и необичайни звуци, идващи от барабаните, чинелите, кларинета и китарата. За първи път чувах изобщо такава музика и веднага бях запленил.

Тя, заедно със силните думи, ми направи голямо впечатление. Песните продължиха да преобръщат всичко в мен - „Той е славен“, „От Сион идва законът“, „Диквайте!“ - Равинът мъдро беше подготвил кон-

да слушам, намерих отговорите на някои от въпросите си. „Бог закриля евреите - каза равинът. - Той трябва да бъде прославен. Ние бяхме в Египет и Той ни спаси. Във Вавилон - и Той ни избави. Всички нации от онова време са изчезнали. Но Бог ни запази живи и ние останахме отделен народ сред държавите в продължение на хиляди години.“ Когато музиката започна отново, постепенно ми ставаше все по-ясно, че тук имаше повече от култура, повече от история. Започнах да разбирам, че еврейската култура е смесена с и основана на религията. Музиката, която слушах, не беше просто народна музика - тези песни възпяваха Бога. Разбрах, че Бог беше центърът на еврейското мислене и че евреите отдават всички велики исторически събития на Него. Това бяха съвсем нови идеи за мен.

Равин Карлибах свиреше на китарата си, първоначално бавно, докато пееше. След няколко фрази темпото се ускори, като се присъединиха хор и дайрета. Скоро публиката започна да пляска с ръце в ритъма на пе-

п о - л о ш и
дори от йезуитите или мъчителите на Инквизицията.

Докато продължавах да се боря с тези, както изглеждаше, неотговорими въпроси, друг глас изведнъж започна да говори по-силно от моите собствени мисли: „Претегли всички „за“ и „против“. Какво е по-важно за теб - да получиш изкупление за греховете си или да не те наричат предател? И дори след като приемеш Христос като Месия, това не значи, че обръщаш гръб на юдаизма. Ти няма да отидеш в синагогата, за да се опиташ да направиш нещо подло и отмъстително. Кого ще нараниш, като приемеш Христос? Ще нараниш ли равина? Как твоето решение ще навреди на синагогата?“

Гласът продължаваше: „Твоето решение е твой личен въпрос. Не е въпрос на никого друго. И чрез него няма да нараниш никого. Но ако не приемеш Христос и греховете ти не бъдат опростени, няма ли това да те нарани теб? И ако по-късно откриеш, че Христос не е Месията, какво ще изгубиш, като Го приемеш сега?“

Аргументите бяха разумни. Нямахте какво повече да се каже. Трябваше да взема решение, така че го направих и заспах спокойно.

Александър Болотников се кръщава в Църквата на адвентистите от седмия ден. По-късно получава магистърска степен по религия в университетата „Андрюс“ и сега преподава в теологичната семинария в Заокски, Русия. Неговият адрес е: ул. „Руднева“ 43-А; 301000 Заокски, обл. Тула; Русия. E-mail: zaokthl@tula.net

Джина Уолън е писател на хонорар, живее в Кеймбридж, Англия. Тази статия е основана на книгата „Вярващият“ на Александър Болотников и на историята, разказана от него на Уолън (Hagerstown, Maryland: Review and Herald Publ. Assn., 1997). Книгата е представена в сп. Dialogue 11:2, с. 30, 31.